

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 1, Historia biblijna i kluczowe fragmenty

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o doktrynach Kościoła i rzeczach ostatecznych. To jest sesja 1, Historia biblijna i kluczowe fragmenty.

Zapraszamy na nasze wykłady o eklezjologii i eschatologii, czyli doktrynach Kościoła i rzeczach ostatecznych.

Jestem Robert Peterson, emerytowany profesor teologii systematycznej w dwóch seminariach ewangelicznych, obecnie na emeryturze, ale redaguję i piszę na pół etatu i pełnię funkcję pastora pomocniczego w kościele Covenant of Grace w St. Charles w stanie Missouri.

Proszę, módlcie się ze mną. Ojcze, dziękuję Ci za Twoje słowo i Jego nauki. Daj nam mądrość i działaj poprzez swoje słowo, aby nas informować, ale także zmieniać nas bardziej na obraz Twojego syna. Modlimy się w Jego święte imię, amen.

Doktryna rzeczy ostatecznych jest drugą częścią tego kursu, przeglądem doktryny kościoła. Zaczniemy od historii biblijnej, która jest dokładnie tam, gdzie powinniśmy zacząć, ponieważ teologia powinna opierać się na egzegezie, a egzegeza musi być umieszczona w kontekście fabuły Biblii, więc biblijna historia numer jeden.

Po drugie, niektóre kluczowe fragmenty obu Testamentów dotyczą ludu Bożego. Nie zamierzam wdawać się w spór o to, czy powinniśmy nazywać lud Boży w Starym Testamencie kościołem. W pewnym sensie powinniśmy.

W całej Biblii jest jeden lud Boży. Oczywiście, w innych aspektach jest nowość w kościele Nowego Testamentu, więc będę ich nazywał ludem Bożym w Starym Testamencie. Przyjrzymy się kluczowym fragmentom w obu Testamentach, a następnie biblijnym obrazom kościoła.

Ponownie, biblijny nacisk teologiczny, ludzie Boga, świątynia Ducha Świętego, oblubienica Chrystusa, ciało Chrystusa i tak dalej. Te obrazy są warte naszej uwagi. Następnie kościół w Starym Testamencie, bardziej obszerne opracowanie oparte na moich ostatnich badaniach.

Ludzie Boga w Starym Testamencie, powinienem powiedzieć, aby zachować spójność z tym, co właśnie powiedziałem. Historyczna teologia. Systematyka opiera się na egzegezie i biblijnej teologii, które stoją w linii prostej i wskazują na systematykę, ale nie w linii prostej, ale konieczne do zrobienia dobrej systematyki jest skonsultowanie historii doktryny, jak kościół rozumiał to, czego naucza Biblia, i chcemy zrobić

historyczną teologię eklezjologii, historyczną teologię kościoła, po prostu uderzając w niektóre najważniejsze punkty, które mimo wszystko sprawią, że będziemy myśleć w różny sposób o tym, skąd pochodzą pewne ważne wyrażenia, sposoby mówienia o kościele, różne biblijne i teologiczne akcenty, które były podkreślane w różnych okresach i tak dalej, twierdzenia rzymskokatolickie i tak dalej.

Następnie krótkie omówienie kościoła i kościołów, badanie, jak słowo kościół jest używane i kościoły, słowa kościół i kościoły są używane w Nowym Testamencie, indywidualnych lokalnych wspólnot, kościołów miejskich, kościołów w prowincjach rzymskich, wszystkie kościoły w określonej prowincji można nazwać kościołem, a następnie w Dziejach Apostolskich 15 na Soborze Jerozolimskim kościół ekumeniczny jest nazywany kościołem. Tak więc istnieje ciągłość w tych zastosowaniach słowa kościół. Następnie historyczne atrybuty kościoła.

Kościół jest jednym świętym, katolickim, powszechnym i apostołskim kościołem. Pochodzi z jednego z wczesnych wyznań wiary kościoła i stał się historycznym drogowskazem, wskazującym nam bardzo owocny kierunek, jeśli chodzi o nauki Biblii o kościele. Atrybuty są patrystyczne.

Znaki kościoła są reformacyjne, a reformatorzy mieli, budowali na atrybutach, akceptowali atrybuty kościoła i krytykowali traktowanie niektórych z tych rzeczy przez Rzym, ale dodali znaki, ponieważ mieli nową sytuację i musieli spróbować odróżnić prawdę od fałszu. Jak to zrobić? Podkreślili trzy znaki kościoła: właściwe głoszenie słowa, właściwe sprawowanie sakramentów lub obrzędów kościoła i wierne wykonywanie dyscypliny kościelnej. Porozmawiamy o znakach.

Następnie przejdziemy do dygresji na temat separacji kościelnej. Kiedy chrześcijanie powinni odłączyć się od kościoła? Jak oceniamy prawdę i błąd? Jaka jest różnica między herezją, apostazją i schizmą? Czy nie popełniamy błędów? Czy niektóre błędy są ważniejsze od innych? Czy istnieje coś takiego jak błąd systemowy, błąd systemowy lub systematyczny? A jeśli tak, to z pewnością istnieją, to jeśli chrześcijanie, prawdziwi wierzący w Chrystusa, uważają innych chrześcijan za winnych błędu systematycznego, co z pewnością robimy, czy jest to to samo, co herezja? Czy powinniśmy nazywać heretykami tych, którzy się z nami nie zgadzają, nawet w sposób systematyczny? Czy to jest biblijne? Zajmiemy się niektórymi z tych kwestii, a wraz z tym, jeśli chodzi o temat separacji kościelnej, omówimy, jakie jest zadanie pastorów w świetle niektórych z tych rzeczy. W świetle błędu, fałszywej nauki i schizmy, kim są heretycy? Jak jest zadanie pastora? Jak to działa? Jak są pewne wytyczne? Następnie zajmiemy się obrzędami kościelnymi, ponieważ zostały one nakazane przez Boga w Starym Testamencie, a przez Chrystusa w Nowym.

W Nowym mamy dwa, chrzest i Wieczerzę Pańską, i będziemy się nimi zajmować na różne sposoby, biorąc pod uwagę różne poglądy i biblijne znaczenie chrztu i Wieczerzy Pańskiej. W rządzeniu kościołem istnieje szereg różnych podstawowych

poglądów, które znajdują odzwierciedlenie w różnych ciałach kościelnych i denominacjach. Skąd to się bierze? Jak to wygląda, rząd kościelny? Następnie zakończymy doktrynę kościoła, przyglądając się niektórym podstawowym naukom, a następnie służbie kościoła. Co kościół ma robić? Jakie są najważniejsze rzeczy w życiu kościoła, raz jeszcze, według pism? Więc zaczynamy od kościoła w biblijnej historii.

Ludzie Boga zaczynają się od Adama i Ewy. Uważam, że jestem niekonsekwentny. Nie jestem wielkim zwolennikiem twierdzenia, że kościół jest w Starym Testamencie, chyba że przez to rozumiesz, że nie mówię, że kościół Nowego Testamentu jest w Starym Testamencie.

Jeśli masz na myśli, że lud Boży jest w Starym Testamencie, to dokładnie to mam na myśli, ale uważam, że jestem niekonsekwentny w słownictwie. Lud Boży zaczyna się od Adama i Ewy w Ogrodzie Eden. Bóg stworzył ich na swoje podobieństwo, co oznacza po części, że zostali stworzeni we wspólnocie ze swoim stwórcą, Księga Rodzaju 1:27. Tak więc Bóg stworzył człowieka na swoje podobieństwo.

Na obraz Boga stworzył go. Stworzył ich jako mężczyznę i kobietę. Znają dźwięk jego kroków w ogrodzie, Księga Rodzaju 3:8. Nawet po tym, jak zbuntowali się przeciwko Bogu, On ich nie porzuca, ale obiecuje zesać Odkupiciela, słynny Proto-Ewangelion z Księgi Rodzaju 3:15. Wprowadzę nieprzyjaźń, mówi Pan, przeklinając diabła, między tobą, diabłem, a kobietą, Ewą, i między twoim potomstwem a jej potomstwem, on, diabeł, zmiażdży kobietę, on zmiażdży ci głowę, ty zmiażdżysz mu piętę.

Potomstwo kobiety zmiażdży głowę diabła. Diabeł zmiażdży piętę potomka kobiety. Z perspektywy Księgi Rodzaju nie jest to zupełnie jasne, ale patrząc wstecz, 20-20, zły inspiruje Judasza do zdrady Syna Bożego, który został ukrzyżowany; to znaczy, że jego pięta jest zmiażdżona.

Mówisz ukrzyżowanie? Czy to jest stłuczenie pięty? Cóż, to dlatego, że to wielki czyn Boga, by zbawić świat, a po nim następuje zmartwychwstanie Chrystusa, ale śmierć Chrystusa, ironicznie rzecz biorąc, jest stłuczeniem głowy diabła. To Bóg, przez Syna i Ducha, pokonuje złego. Kościół i biblijna historia.

Później Bóg wzywa Abrahama z rodziny czcicieli bożków; ostatni rozdział Jozuego mówi nam, że Jozue 24 zawiera z nim przymierze, uroczystą umowę, obiecując, że będzie Bogiem dla niego i jego potomków po nim. Księga Rodzaju 17:7 jest tak piękna. Bóg obiecuje Abrahamowi: Ustanowię moje przymierze między mną a tobą i twoim potomstwem po tobie przez wszystkie ich pokolenia jako wieczne przymierze, abym był Bogiem dla ciebie i dla twojego potomstwa po tobie.

Cóż za niesamowita obietnica, część przymierza, które Bóg zawiera z Abrahamem. Przymierze to relacja, ale formalna relacja między Bogiem a jego ludem, często

przypieczętowana krwią, krwią ofiary. Bóg obiecuje dać Abrahamowi ziemię, a także uczynić go wielkim narodem i przez niego błogosławić wszystkim ludziom.

Rodzaju 12:3. Będę błogosławił tym, uczynię cię wielkim narodem, 12:2 i będę ci błogosławił, i uczynię wielkie imię twoje, abyś stał się błogosławieństwem. Bóg mówi do Abrama, który stał się, który stał się Abrahamem.

Będę błogosławił tym, którzy błogosławią tobie, a tego, który cię znieważa, będę przeklinał, a w tobie wszystkie rodziny ziemi będą błogosławione. W rozdziale 22, przy ofierze Izaaka, jest powiedziane, że wszystkie narody ziemi będą błogosławione. Wszystkie rodziny, wszystkie narody.

Abraham nie mógł sobie wyobrazić, jak to się stanie, ponieważ on i Sara byli bezdzietni i nie mogli mieć dzieci, ale wszystko jest możliwe z Bogiem. Od Abrahama pochodzą Izaak i Jakub, których imię Bóg zmienił na Izrael, i od których Bóg wyprowadza 12 plemion swojego ludu. Reszta Starego Testamentu dotyczy postępowania Boga z tymi 12 plemionami Izraela.

Poprzez wielkie plagi i dramatyczny exodus Bóg wzywa Izraelitów z niewoli egipskiej, aby stali się Jego ludem. Daje im Dziesięć Przykazań, ogłasza ich swoim ludem i daje im ziemię obiecaną, którą zajmują po pokonaniu Kananejczyków. Podsumowanie jest zbyt proste, ale takie jest i spełnia swoje zadanie jako podsumowanie.

Później Bóg daje im Dawida jako króla w Jerozolimie. Bóg obiecuje, że potomkowie Dawida stworzą dynastię i ustanowi tron jednego z nich na zawsze. 2 Samuela 7:14 do 16.

W miłosierdziu Bóg posyła wielu proroków, aby ostrzec swój lud Starego Testamentu przed sądem, który nadejdzie, jeśli nie pokutują za swoje grzechy i nie zwrócą się do Pana. Niemniej jednak wielokrotnie buntują się przeciwko niemu i jego prorokom w odpowiedzi i angażują się w jawne, odrażające bałwochwalstwo. W odpowiedzi Bóg posyła północne królestwo 10 plemion do niewoli w Asyrii w 722 r. p.n.e., a południowe królestwo nie wyciąga z tego wniosków, ale kontynuuje bałwochwalstwo, nawet potomkowie Dawida na tronie, przynosząc bożki do świątyni Boga i tak dalej.

Po prostu jest to obrzydliwe w oczach Boga, a On spełnia swoje przekleństwa, a południowe królestwo dwóch plemion, Judy i Beniamina, idzie do niewoli w Babilonie w 586 r. p.n.e. Poprzez proroków Bóg obiecuje również zesać wybawiciela, na przykład Izajasz 9:6 i 7. Albowiem nam się narodziło dziecko, nam jest dany syn, a spocznie władza na jego ramieniu, i będzie nazwane imię jego: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju.

Wzrostowi Jego rządu i pokojowi nie będzie końca. Na tronie Dawida i nad Jego królestwem, aby je ustanowić i podtrzymywać prawem i sprawiedliwością odtąd i na wieki. Gorliwość Pana Zastępów tego dokona.

Nie będę czytał Izajasza 53, ale zrobię tylko mały fragment. Bóg obiecuje zesałać swojego cierpiącego sługę, Izajasza 53:5. Został przebity za nasze występki. Został zmiżdżony za nasze nieprawości. Na nim była kara, która przyniosła nam pokój, a jego ranami jesteśmy uzdrowieni.

Wszyscy, jak owce, zbłądziliśmy; każdy z nas zwrócił się ku swojej drodze, a Pan włożył na niego nieprawość nas wszystkich. Bóg obiecuje przywrócić swój lud do ich ziemi z niewoli babilońskiej po 70 latach. Księga Jeremiasza 25 jest jednym z dwóch miejsc, w których powiedziano nam, że w tej niezwyklej, ale pod wieloma względami smutnej przepowiedni.

Jeremiasz 25:11 i 12. Cała ta ziemia stanie się ruiną i pustkowiem, mówi Bóg przez swego proroka, a te narody będą służyć królowi Babilonu przez 70 lat. Następnie, po upływie 70 lat, ukarzę króla Babilonu i ten naród za ziemię Chaldejczyków za ich nieprawość, mówi Pan, czyniąc tę ziemię wiecznym pustkowiem.

Bóg przywraca lud, aby wypełnić proroctwo za czasów Ezdrasza i Nehemiasza. Lud odbudował mury Jerozolimy i zbudował drugą świątynię, ale Stary Testament kończy się tym, że lud Boży nadal odwraca się od Niego. Księga Malachiasza jest w tym względzie pouczająca.

Po 400 latach Bóg posłał swojego syna jako obiecanego Mesjasza, cierpiącego sługę, króla Izraela, syna człowieczego, króla Dawida i zbawiciela świata. Jezus mówi o celu swojego przyjścia, cytując, że syn człowieczy nie przyszedł, aby mu służyli, ale aby służyć i oddać swoje życie jako okup za wielu. Słynne powiedzenie o okupie z Ewangelii Marka 10:45 jest jednym z dwóch miejsc w Ewangelii Marka, gdzie wyjaśniono dzieło odkupienia Chrystusa.

Drugie miejsce znajduje się w słowie, w ustanowieniu Wieczerzy Pańskiej w rozdziale 14 Ewangelii Marka. Jezus wybiera uczniów, spędza z nimi czas, naucza ich o Królestwie Bożym, wypędza demony, dokonuje cudów i więcej niż raz przepowiada swoją śmierć i zmartwychwstanie. Po zmartwychwstaniu nakazuje swoim uczniom nieść ewangelię wszystkim narodom, aby wypełnić obietnicę Boga daną Abrahamowi, aby błogosławił wszystkim ludziom.

W dniu Pięćdziesiątnicy Jezus i Ojciec posyłają Ducha, który uformował kościół jako nowotestamentowy lud Boży. Duch daje uczniom moc szerzenia ewangelii na świecie. Paweł i Piotr często opisują kościoły w kategoriach starotestamentowych.

Galatów 6:16, Paweł nazywa kościół Izraelem Bożym. Filipian 3:3, my jesteśmy prawdziwym obrzezaniem, mówi Paweł, którzy wielbimy Chrystusa i czcimy w duchu i nie pokładamy ufności w ciele. Zła parafraza.

1 Piotra 2:9 i 10 zawiera litanie tekstów ze Starego Testamentu z Księgi Wyjścia 19 i innych miejsc, które są bezpośrednio stosowane do ludu Bożego Nowego Testamentu. Istnieje ciągłość między ludem Bożym Starego Testamentu i Nowego. 1 Piotra 2:9 i 10.

Ale wy, w przeciwieństwie do tych, którzy potykają się o kamień obrazu, którym jest Jezus, jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, świętym narodem, ludem na własność Boga, abyście głosili cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości. Kiedyś nie byliście ludem, cytując Ozeasza, ale teraz jesteście ludem Bożym. Kiedyś nie dostąpiliście miłosierdzia, ale teraz dostąpiliście miłosierdzia.

Istnieje ciągłość i nieciągłość między starotestamentowym Izraelem a kościołem. Z jednej strony kościół, jako lud Boży, jest duchowym Izraelem, składającym się z wierzących Żydów i pogan. Z drugiej strony, Paweł naucza tego cytatu, ponieważ łaskawe dary i powołanie Boga są nieodwołalne.

Rzymian 11:29. Werset 28 Rzymian 11 wyjaśnia anomalię sytuacji Izraela w pierwszym wieku i trwającego Izraela aż do powrotu Chrystusa. Jeśli chodzi o ewangelię, są oni wrogami dla was, dla pogan.

Ale co do wybrania, są oni umiłowani ze względu na swoich praojców, bo dary i powołanie Boże są nieodwołalne. Bo jak wy niegdyś byliście nieposłuszni Bogu, ale teraz dostąpiliście miłosierdzia z powodu ich nieposłuszeństwa, tak Bóg powołał pogan, ponieważ Żydzi odrzucili ewangelię. Tak i oni teraz stali się nieposłuszni, aby przez miłosierdzie okazane wam poganom, teraz i Żydzi mogli dostąpić miłosierdzia.

Miłosierdzie, gdyż Bóg poddał wszystkich nieposłuszeństwu, aby mógł okazać miłosierdzie wszystkim. To jest okazja do jego wybuchu. O, głębia bogactwa, mądrości i wiedzy Boga.

Jak niezbadane są Jego sądy i jak niezgłębione są Jego drogi, bo któż poznał umysł Pana, albo kto był Jego doradcą, albo kto dał Mu dar, aby mógł być odpłacony? Eee, nikt, nikt, nikt, nikt, bo od Niego i przez Niego i dla Niego jest wszystko. Podsumowanie sprawy jest takie: Jemu chwała na wieki. Amen.

Istnieje ciągłość między starymi i nowymi zbiorami ludów Bożych. Nadal jest przyszłość dla etnicznego Izraela, krwawych potomków Abrahama i Sary.

Bóg przynosi i jeszcze przyniesie wielu Żydów do zbawienia przez inną ewangelię, inną drogę zbawienia. Nie ma czegoś takiego, ale przynosi naturalne drzewo oliwne i gałęzie, i wszczepia je z powrotem do ich własnego drzewa oliwnego. Po wszczepieniu dzikich gałęzi oliwnych, poganie, w sposób, który pokazuje rysunek i z którym zgadzają się postępowi dyspensacjoniści, pokazują nadrzędną jedność ludu Bożego w obu testamentach.

Chrześcijanie nie zgadzają się co do tego, czy istnieje przyszłość dla narodowego Izraela, ale chrześcijanie nie powinni się nie zgadzać co do faktu, że istnieje przyszłość dla etnicznego Izraela. Uh, jak zobaczymy później, gdy będziemy omawiać znaki tego, co już i tego, co jeszcze nie, powinienem powiedzieć, uh, każda główna cecha rzeczy ostatecznych została częściowo spełniona, a my zostaniemy spełnieni w większym stopniu. Tak więc, pomiędzy przyjściami Chrystusa, wielu Żydów przychodzi do Chrystusa i przyjdzie do Chrystusa, ale potem wygląda to na wielkie żniwo żydowskich wierzących w Chrystusa w czasie drugiego przyjścia Jezusa.

Już Żydzi zostali zbawieni pomiędzy przyjściami, jeszcze nie ostateczne wielkie żniwo, aby Paweł mógł powiedzieć, i w ten sposób cały Izrael zostanie zbawiony. Każdy Izraelita, oczywiście nie, ale wielkie żniwo pod koniec wieku. Kiedy Bóg łączy nas z Chrystusem w zbawieniu, łączy nas również ze wszystkimi innymi, którzy są zjednoczeni z Chrystusem.

Nowy Testament przedstawia kościół w zjednoczeniu z Chrystusem na wiele sposobów. Zjednoczenie z Chrystusem jest indywidualną zasadą soteriologiczną. Kiedy uwierzyłem w Jezusa jako 21-latek, zostałem z nim połączony przez Bożą łaskę i Bożego ducha.

Ale natychmiast, chociaż nie zdawałem sobie z tego sprawy, chociaż byłem już kochany przez Bożą kongregację ludu Bożego, zostałem wprowadzony do społeczności z innymi, którzy zostali przyłączeni do Chrystusa, i byliśmy współczłonkami Jego ciała. Byliśmy braćmi i siostrami w Chrystusie i tak dalej. Nowy Testament przedstawia kościół w jedności z Chrystusem na wiele sposobów.

On jest krzewem winnym, a kościół latoroślami, Jan 15. On jest oblubieńcem, a kościół jego oblubienicą, 1 Koryntian 6:15 do 17, Efezjan 5:22 do 32. Ponieważ za chwilę obejrzyte te obrazy, nie będę teraz czytał tych fragmentów, ale później.

Przegląd jako część naszego biblijno-teologicznego szkicu. On jest głową, a kościół jest jego ciałem, Efezjan 5:23, 29 do 30, Kolosan 1:18. Kościół trwa w ojcu i synu, Jana 17:20 i 21, 1 Jana 4:16.

Kościół jest żywą świątynią. Przepraszam. Kościół jest żywą świątynią.

1 Koryntian 3:16 , 17, Efezjan 2:19 do 22, 1 Piotra 2:6 do 8. Kościół jest w Chrystusie, co nie zawsze, ale często oznacza zjednoczenie z Chrystusem. 1 Koryntian 1:30, 2 Koryntian 5:21. Kościół uczestniczy w historii Jezusa.

Byliśmy, umarliśmy z nim. Zostaliśmy pochowani z nim. Wstaliśmy z nim.

Wstąpiliśmy z nim. Usiedliśmy z Bogiem z nim. I jest nawet poczucie, że Pismo naucza w Rzymianach 8 i Kolosan 3 około wersetu trzeciego, być może jest poczucie, że przychodzimy ponownie z nim.

Jesteśmy tak z Nim zjednoczeni duchowo, że nasza prawdziwa tożsamość objawi się dopiero, gdy On się pojawi, a wtedy my pojawimy się z Nim, Kolosan 3 na początku. Kościół uczestniczy w historii Jezusa, Rzymian 6 do 8, Kolosan 2:20 i Kolosan 3:1 do 4. Juda raduje się, że Kościół obejmuje, cytuję, tych, którzy są powołani, umiłowani przez Boga Ojca i zachowani dla Jezusa Chrystusa. Czasami używam innego tłumaczenia.

On raduje się, że, no dobrze, kto wziął Judę i Adama? O, tam, tam jest Juda. Kościół to ci, którzy są powołani, umiłowani przez Boga Ojca i zachowani dla Jezusa Chrystusa. Jako lud Boży należymy do Niego.

I co zadziwiające, należy do nas. To właśnie oznacza przymierze. Bóg przyrzeka się swojemu ludowi.

To zostanie w pełni zrealizowane dopiero w, jeszcze nie, nowych niebiosach i nowej ziemi. Po tym, jak Bóg wskrzesi nas z martwych, uwielbi nas i zamieszka pośród nas, zewnętrznie i otwarcie, Objawienie 21:1 do 4. To jest nasza biblijna historia. Kluczowe fragmenty.

Genesis 12:1 do 3. Exodus 19:4 do 6. Mateusz 5 do 7, Kazanie na Górze. Mateusz 16:16 do 19. Zbuduję mój kościół, powiedział Jezus.

Dzieje Apostolskie 2:37-47. 1 Koryntian 12:14-31. Efezjan 2:11-22.

Kościół w wybranych fragmentach wstęp. W następujących fragmentach, dobry, dobry, dobry. W następujących fragmentach, z Bożej łaski, Abraham go zna, a Bóg obiecuje mu ziemię, co ostatecznie oznacza nową ziemię, na której wszyscy odkupieni, zmartwychwstali ludzie Boga spędzą wieczność.

Zgodnie z obietnicą Bóg daje bezdzietnemu Abrahamowi i Sarze syna, który jest ojcem Jakuba, którego imię Bóg zmienia na Izrael i z którego wywodzi się obiecany naród. Bóg obiecuje błogosławić wszystkim ludziom przez Abrahama. Ta obietnica ostatecznie spełnia się w Chrystusie, ponieważ Abraham jest ojcem wszystkich

wierzących, niezależnie od pochodzenia etnicznego, a wszyscy wierzący są jego synami.

Po uwolnieniu Jakuba, potomków Izraela z Egiptu, Bóg spotyka Mojżesza na Górze Synaj i mówi mu, aby przypomniał Izraelowi o wybawieniu ich przez Boga i o Jego przymierzu z nimi. Bóg obiecuje uczynić ich swoim ludem, który Go czci i służy Mu wśród narodów, i uczynić ich pobożnym narodem. Bóg jest na misji i planuje dotrzeć do narodów poprzez swój lud przymierza.

Podsumuję krótko treść poszczególnych fragmentów, zanim przyjrę się im bardziej szczegółowo. W Kazaniu na Górze Jezus przedstawia swoją wizję swojej nowej wspólnoty królestwa. W Błogosławieństwach Jezus łączy królestwo Boże z duchowym ubóstwem, żałobą, łagodnością, głodem pobożności, miłosierdziem, pokojem i prześladowaniem.

Jezus mówi, że dla tych, którzy przyjmują takie rzeczy, królestwo niebieskie jest teraz, a większe błogosławieństwa nadejdą w przyszłym spełnieniu. Jego uczniowie nie mają wycofywać się ze świata ani być przez niego skażeni, ale mają realizować misję świętego życia i świadectwa ewangelii. Po wyznaniu Piotra, że Jezus jest Mesjaszem i synem Bożym, Jezus oświadcza, że Piotr będzie kluczowym liderem w budowaniu kościoła Jezusa.

Jezus jest Panem i Mesjaszem, który buduje swoją mesjańską społeczność, która sprawi, że odniesie zwycięstwo nad wrogami, w tym nad śmiercią. Głosząc ewangelię, uczniowie zaproszą wierzących do królestwa Bożego. Kiedy Piotr głosi Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego w dniu Pięćdziesiątnicy, 3000 osób wierzy i zostaje ochrzczonych.

Łukasz wyjaśnia, że wczesny kościół był poświęcony nauce apostołów, społeczności, Wieczery Pańskiej i modlitwie. Kościół charakteryzuje się radością, uwielbieniem, dobrą reputacją i wzrostem. W zbawieniu duch jednoczy wszystkich wierzących z Chrystusem, czyniąc nas częścią jego ciała, abyśmy należeli do niego i do siebie nawzajem.

Bóg zaprojektował kościół, aby był zjednoczony i nakazuje członkom dzielenie się cierpieniem i radością. Paweł porządkuje dary według ich ważności i pokazuje coś lepszego niż dary: miłość. Bóg posłał swego syna, którego śmierć i zmartwychwstanie ustanowiły pokój między Bogiem a nami.

Jego dzieło pojednania jednoczy wierzących, wierzących Żydów i pogan, w jedną nową ludzkość i razem wchodzi w relację z Trójcą. Księga Rodzaju 12, od jednego do trzech. Historia odkupienia, to cytat, podobnie jak historia stworzenia, zaczyna się od wypowiedzi Boga.

Derek Kidner mówi to samo w swoim komentarzu do Księgi Rodzaju w serii komentarzy Tyndale'a do Starego Testamentu. Historia odkupienia, podobnie jak historia stworzenia, zaczyna się od wypowiedzi Boga. Księga Rodzaju 1 mówi, że Bóg mówi stworzenie, aby zaistniało, i tutaj nazywa Abrama, wywyższonym ojcem, którego imię Bóg później zmienia na Abraham, ojciec mnóstwa, Księga Rodzaju 17:5. Bóg nakazuje mu opuścić dom w Ur Chaldejczyków, Chaldejczyków, i udać się do ziemi, którą Bóg mu wskaże, 12:1. W przeciwieństwie do swojego ojca, Teracha, który czcił bożki, Księga Jozuego 24 :2, Abraham zna prawdziwego Boga dzięki swojej łaskawej inicjatywie.

W planach Boga Abraham stanie się ojcem ludu Bożego. Wraz z jednym poleceniem Boga dla Abrahama, Bóg składa mu niesamowite obietnice. Idea błogosławieństwa przenika obietnice, występując pięć razy.

Te obietnice są podstawą wszystkich działań Boga ze swoim ludem. Bóg obiecuje 1, że da Abramowi ziemię, 2, że wyprowadzi z niego wielki naród, 3, że będzie go błogosławił i uczyni jego imię wielkim, 4, że będzie go chronił, i 5, że będzie błogosławił, cytuję, wszystkie narody na ziemi, cytuję, przez niego, Księga Rodzaju 12:1 do 3. Te pięć fundamentalnych obietnic zasługuje na naszą uwagę. Po pierwsze, Bóg obiecuje Abrahamowi ziemię.

To jest ziemia obiecana, do której Izrael w końcu wejdzie po 40 latach tułaczki po pustyni. Pod rządami Jozuego Izrael wypiera Kananejczyków, w zasadzie, i posiada ziemię, a my będziemy żyć na nowej ziemi, Rzymian 4:13, na której wszyscy zmartwychwstali ludzie Boga spędzą wieczność. Mówisz, Rzymian 4:13, nowa ziemia? Och, tak.

O tak. O ojcu Abrahamie, ojcu wiernych, czytamy, że obietnica dana Abrahamowi i jego potomstwu, że będzie dziedzicem świata, nie przyszła przez prawo, ale przez sprawiedliwość wiary. Obietnica, że będzie dziedzicem świata, ziemi, staje się w Nowym Testamencie, światem.

Będziemy żyć na nowej ziemi, Rzymian 4:13, na której wszyscy zmartwychwstali ludzie Boga spędzą wieczność, Hebrajczyków 11:10, zarówno ludzie Boga Starego, jak i Nowego Testamentu. Po drugie, Bóg obiecuje Abrahamowi wyprowadzić wielki naród. Było to niemożliwe z ludzkiego punktu widzenia, ponieważ Sara była bezpłodna, Rodzaju 11:30. Bruce Waltke komentuje, cytuję, poprzez tę bezdzietną parę, Bóg powoła do istnienia nową ludzkość, która narodzi się nie z woli męża, ale z woli Boga, bliski cytat.

Waltke, Genesis commentary, strona 201, oczywiście, odnosząc się do Jana 1, około wersetu 12. Po drugie, Bóg obiecuje wyprowadzić wielki naród z Abrahama, o czym właśnie powiedziałem. Bóg daje Abrahamowi i Sarze Izaaka, którego ojcem był Jakub, którego imię Bóg zmienia na Izrael, i z którego Bóg wyprowadza obiecany naród.

Ostatecznie Chrystus pochodzi z Izraela i jest głową nowej ludzkości składającej się z wierzących Żydów i pogan, zakorzenionej w obietnicy Boga danej Abrahamowi, Galacjan 3:7-9. Po trzecie, w przeciwieństwie do tych, którzy budowali Wieżę Babel, którzy chcieli zrobić sobie imię, Rodzaju 11:4, to cytując, Bóg obiecuje Abrahamowi wielkie imię. Stąd bierze się wielkość. To dar od Boga.

Nie szukamy tego. To jest niezwykle, ponieważ Pismo przypisuje wielkość tylko imieniu Boga, z dwoma wyjątkami w całej Biblii. Jednym jest Dawid, uczynię dla ciebie wielkie imię, 2 Samuel 7 :9. Drugim jest Ojciec Abraham.

Niesamowite. O mój Boże. Po czwarte, Bóg obiecuje chronić Abrahama.

Bóg pobłogosławi swój lud, który błogosławi Abrahama i przeklnie każdego, kto traktuje go z pogardą. To dobra polisa ubezpieczeniowa. Po piąte, Bóg obiecuje błogosławić, cytuję, wszystkie narody ziemi przez Abrahama, Księga Rodzaju 12.3. Gordon Wenham pokazuje, że błogosławieństwo Boże się kumuluje.

Po pierwsze, tylko Abraham jest błogosławiony. Następnie, będzie błogosławieństwem, będzie błogosławieństwem. Następnie, ci, którzy go błogosławią, są błogosławieni.

Na koniec, wszystkie rodziny są błogosławione przez niego, przez pierwotną obietnicę Boga daną Abrahamowi, chociaż pierwotna obietnica Boga dana Abrahamowi brzmi, że w tobie wszystkie rodziny ziemi będą błogosławione, Księga Rodzaju 12:3. Później czytamy, że wszystkie narody ziemi będą błogosławione, Księga Rodzaju 18:18, 22:18, 26:4. Brzmieć jak facet z Missouri Lottery. Powtórzę to. Wszystkie rodziny stają się wszystkimi narodami.

Oba są prawdziwe w Księdze Rodzaju 18.:8, 22:18 i 26:4. Ta obietnica jest ostatecznie spełniona w Chrystusie, ponieważ Abraham, jak zacytowano, jest ojcem wszystkich, którzy wierzą, Żydów i pogan, Rzymian 4:11 i 12. Jest naszym ojcem w oczach Boga, 4:17. Dlatego wierzący w Chrystusa są synami Abrahama, dziećmi Abrahama, Galacjan 3:7, w rzeczywistości synami i dziedzicami nasienia Abrahama zgodnie z obietnicą, to jest cytując, Księga Rodzaju, Galacjan 3:29. Podsumowując, Bóg obiecuje Abrahamowi, cytuję, uczynię cię wielkim narodem, pobłogosławię ci, uczynię twoje imię wielkim, a Bóg zleca mu, aby był błogosławieństwem dla narodów. Pobłogosławię ci, abys był błogosławieństwem dla narodów.

Abraham został wybrany ze względu na misję, jak pokazał dr Wright Christopher Wright w swojej wspaniałej książce The Mission of God. Exodus 19: 4 do 6, nasz drugi wybrany fragment. Trzy miesiące po opuszczeniu Egiptu Izraelici przybywają na górę Synaj, aby wypełnić obietnicę Boga daną Mojżeszowi, Exodus 3.12. Idzie on na spotkanie z Bogiem, który do niego przemawia i mówi mu, co ma powiedzieć

ludziom, jak w Exodus 19:1 do 3. Bóg powiedział Mojżeszowi, aby przypomnieć ludziom, co Bóg uczynił Egipcjanom.

Pokonał bogów Egiptu i faraona, jednego z ich bogów, w Dziesięciu Plagach i zniszczył armię faraona w morzu. Bóg zauważa, cytuję, niosłem cię na orlich skrzydłach, Wyjścia 19:4. Metafora lotu orła podkreśla wybawienie jego ludu przez Boga w Wyjściu. Opieka orłów nad ich młodymi podkreśla obfitą ochronę i opiekę Boga.

W miłości potężnie odkupił ich od 430 lat niewoli w Egipcie. Kiedy Pan mówi: Przywiodłem was do siebie, Wyjścia 19 :4, mówi o zawarciu przymierza z Izraelitami. Przymierze to formalna relacja między żywym Bogiem a jego ludem.

Chcę podziękować za znaczną pomoc Douglasowi K. Stewartowi, Exodus, New American Commentary. Jest znakomity. Pokazuje mi, jak wiele nie wiem o Starym Testamencie, ale mogę polegać na ludziach, którzy wiedzą.

Tutaj przymierze Boga wyrażone jest słowami: Będę twoim Bogiem, a ty będziesz moim ludem, Księga Kapłańska 26:12, Księga Jeremiasza 7:23. Wcześniej Bóg powiedział im, kim jest. Teraz mówi im, kim oni są.

On ustala warunki ich relacji. Nakazuje ludziom, aby byli Mu posłuszni i wierni przymierzu z Nim, Wyjścia 19:5. W zamian Bóg składa Izraelitom trzy wielkie obietnice. Po pierwsze, chociaż jest stwórcą całej ziemi, uczyni ją tylko, cytuję, swoją własnością, werset 5. Chociaż wszystkie narody należą do Boga, tylko Izraelici będą Jego własnym ludem.

Philip Ryken, *Exodus, Saved for God's Glory*, w serii Preaching the Word wydawnictwa Crossway, zauważa, że słowo użyte na określenie cennego posiadania oznacza własność należącą do króla. Wyjaśnia, że z powodu łaski Bożej Izrael był królewską własnością Boga, jego najcenniejszym posiadaniem. Oczywiście, król jest właścicielem wszystkiego w pewnym sensie, ale jego bardzo cenne dobra są wyrażone przez słowo użyte na określenie Izraela jako cennego posiadania, cennego posiadania wielkiego Króla z dużej litery K. Po drugie, Izraelici będą królestwem kapłanów.

Koncentruje się zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz Izraela. W obrębie narodu każdy Izraelita ma czcić i służyć Bogu. Poza Izraelem Izraelici mają być oddani służbie Bożej wśród narodów jako kapłani.

Ludzie Boga nie mają być ludźmi, którzy odcinają się od reszty świata. Zamiast tego, jako kapłani stoją między Bogiem a ludźmi, Izraelici mają reprezentować Go przed narodami. Jak Izrael ma to zrobić? Paul House odpowiada, cytuję, ta kapłańska służba obejmowała dokładne nauczanie słowa Bożego.

Ozeasza 4:1 do 14. Malachiasza 2:7 do 9. Ta kapłańska postługa obejmowała modlitwę za innych. Jeremiasza 15:1 do 2. Kapłańska postługa Izraela obejmowała pomaganie ludziom w oddawaniu czci Bogu poprzez składanie ofiar w odpowiedni sposób.

Zobacz Malachiasza 1:6 do 14. Po trzeciej, Izrael będzie świętym narodem Boga. Wyjścia 19:6. Jak przystało na lud w społeczności ze świętym Bogiem przymierza.

Izraelitów za przymierze, jak opisano w Księdze Wyjścia 21:2-17, obejmuje całe życie, w tym relacje z Bogiem, sąsiadami i innymi narodami. Gdyby Izraelici żyli w świetle tych trzech obietnic, pomogliby przekazać błogosławieństwo Boże Abrahamowi. Wszystkie narody na ziemi będą błogosławione przez ciebie.

Rodzaju 12:3. Piotr pokazuje ciągłość między ludem Bożym w Starym Testamencie i Nowym, gdy stosuje słowa Mojżesza z Wyjścia 19:4 do kościoła. Jesteście wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Jego własności. 1 Piotra 2:9. Piotr dodaje, cytuję, abyście głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości.

Zamknij cytaty. Życie naszą tożsamością jako ludu Bożego ma znaczenie. Przynosi chwałę Bogu i jest centralnym punktem misji Boga.

Podsumowując, Bóg wyraża swój wybór Izraela. Jest lud przymierza, jego cenna własność, jego królestwo kapłanów, jego święty naród. Ta osobliwość jest uderzająca.

Ta szczególność, to freudowska pomyłka. Są osobliwi ludzie, którzy są w porządku, a ta szczególność jest uderzająca. Spośród wszystkich narodów, ty jesteś mój, mówi Bóg.

Jeszcze bardziej uderzające jest to, że szczególność Boga jest podstawą powszechności. Ze wszystkich narodów ty jesteś mój, a cała ziemia jest moja. Więc będziesz dla mnie królestwem kapłanów i narodem świętym.

Bóg jest na misji i planuje dotrzeć do narodów poprzez swój lud przymierza. Będą oni świadczyć o nim na jego drogach poprzez swoją odrębność jako jego święty naród. I będą świadczyć o nim poprzez swoje głoszenie jako królestwo kapłanów, cytuję, przynosząc wiedzę o Bogu narodom i prowadząc narody do środków zadośćuczynienia z Bogiem. Christopher Wright, *Misja Boga*.

Niestety, oczywiście, w miarę rozwoju historii Starego Testamentu, w dużej mierze zawodzą w tej misji. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować przyglądanie się tym bardzo szczególnym fragmentom dotyczącym ludu Bożego następnym razem w Nowym Testamencie.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o doktrynach Kościoła i rzeczach ostatecznych. To jest sesja 1, Historia biblijna i kluczowe fragmenty.